

Съ какво безсрамие му се е усмихвала, галила го е, изглежда, само за да прикрие измънната, или отъ снисхождение...

Колкото и да се мъчеше да си обясни това, не успяваше, а надали и самата тя знаеше какво върши.

Той я обичаше така много, че не искаше въ никой случай да я отстъпи на другъ. За единъ мигъ дори у него се зароди мисълта да я убие, да убие него, да убие и себе си. Но до крайно решение не бѣше дошелъ. Помъчи се да намъри утеха и успокоение въ нѣщо отъ миналото или въ хубавото, което можеше да го изненада въ бъдеще, но всичко оставаше напраздно, защото навсѣкжде и въ всичко той виждаше само нея. Сега, когато разбра, че тя нѣма да бжде повече негова, мисълта да я унищожи бѣше единствената, която свѣтѣше въ помътения му мозъкъ.

На другия день той ѝ каза, че трѣбва да тръгнать веднага за Д. по работа. Тя радостно почна да се готви. Той неспокойно следѣше нейнитѣ бързи движения и си мислѣше: „Колко го обича тя“!

Следъ малко тѣ вече се носѣха по гладкия пѣтъ, седнали удобно въ голѣмата кола: тя весела, а той до нея неспокойно стисналъ кормилото.

„Тя седи до менъ и мисли за другия, тя се радва, че ще го види, тя е щастлива, че ще бждатъ заедно, а ето че азъ самъ я водя при него“. — Кръвта и отъ най-отдалеченитѣ краища на тѣлото нахлуваше въ главата му и възпламени тамъ яростна мисъл — да си отмъсти, но не знаеше на кого.

Виновна ли бѣше тя, че не го обича? Виновенъ ли е самиятъ той, че я обича? Виновенъ ли е и